

Sygn. akt VII Ka 1024/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Wojgienica

Protokolant: st. sekr. sąd. Elżbieta Łotowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Anny Szelugi - Skłodowskiej

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2019 roku sprawy G. J., syna T. i M. z d. P., urodzonego (...) w O., oskarżonego z art. 13 § 1kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, na skutek apelacji obrońcy od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 18 września 2019 roku w sprawie (...)

I. Na podstawie art. 437 § 2 kpk, z powodu konieczności przeprowadzenia na nowo w całości przewodu sądowego, a na podstawie art. 435 kpk również w stosunku do oskarżonego D. K. zaskarżony wyrok uchyla przekazując sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w O.;

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. K. za wykonywaną z urzędu obronę oskarżonego G. J. w postępowaniu odwoławczym opłatę w kwocie 420 (czterystu dwudziestu) złotych, powiększoną o podatek od towarów i usług w kwocie 96,60 (dziewięćdziesięciu sześciu 60/100) zł.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VII Ka 1024/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 18 września 2019 roku, sygn. akt (...)

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wyroku, polegający na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu mimo, iż żaden z dowodów nie wskazywał na to, by oskarżony popełnił zarzucany mu czyn.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Material dowodowy ujawniony na rozprawie nie jest kompletny, w postępowaniu jurysdykcyjnym nie nastąpiło wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności, w efekcie czego ostateczne rozstrzygnięcie sądu a quo w zakresie uznania sprawstwa oskarżonych, w tym oskarżonego G. J., odnośnie czynów zarzucanych im w akcie oskarżenia, jest przedwczesne. Powyższy pogląd sądu odwoławczego zostanie wyjaśniony w części uzasadnienia wskazującej na powody uchylenia wyroku sądu pierwszej instancji.</p>		
Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego G. J..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		

<p>Wniosek ów uznać należy za przedwczesny, albowiem dążąc do ustalenia prawdy materialnej, koniecznym jest kontynuowanie postępowania dowodowego, by bez żadnych wątpliwości poczynić ustalenia w zakresie ewentualnej winy oskarżonych.</p>	
---	--

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
--	--

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
<p>Nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie podnieść należy, że wywiedziona apelacja okazała się o tyle zasadna, że inicjując kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku ujawniła konieczność jego uchylecia, w tym również w części, w której uzyskał on cechę prawomocności w odniesieniu do oskarżonego D. K., możliwą do wzruszenia w oparciu o przepis art. 435 kpk.</p> <p>W ocenie sądu odwoławczego sąd pierwszej instancji nie dokonał pełnej i wnikliwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w efekcie czego mogło dojść do wadliwego ustalenia stanu faktycznego. Niezbędnym jest więc przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania celem przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.</p> <p>Na przedpolu analizy poświęconej powodom rozstrzygnięcia sądu odwoławczego wypada zacząć od zauważenia, że w ramach czynów przypisanych oskarżonym w zaskarżonym wyroku, zakwalifikowanych z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 278 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art.</p>		

279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, można wyodrębnić trzy zachowania podjęte przez obu oskarżonych wspólnie i w porozumieniu w krótkich odstępach czasu, a polegające na: usiłowaniu dokonania kradzieży z włamaniem do jednego pomieszczenia gospodarczego (1), dokonaniu kradzieży z drugiego pomieszczenia gospodarczego (2) – oba mające mieć miejsce od 4 do 5 czerwca 2018 roku oraz usiłowaniu dokonania kradzieży z włamaniem do dwóch pomieszczeń gospodarczych w dniu 6 czerwca 2018 roku (3). Niestety w przypadku każdego z tych konkretnych, wyodrębnionych zachowań, dokonana przez sąd a quo ocena dowodów jest zbyt powierzchowna, co powoduje, że ostateczne rozstrzygnięcie w zakresie uznania sprawstwa oskarżonych odnośnie czynów w kształcie zaproponowanym przez prokuratora jest przedwczesne.

Odnosząc się zatem w pierwszej kolejności do inkryminowanych zachowań z okresu od 4 do 5 czerwca 2018 roku skonstatować przede wszystkim trzeba, że brak jest konkretnych i jednoznacznych dowodów potwierdzających, iż ich współsprawcą był oskarżony D. K.. Analizując treść w pisemnego uzasadnienia wyroku można wywodzić, iż podstawę ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji w tym zakresie stanowiła treść zeznań świadków Z. Z. i Z. S.. Tyle tylko, że choć pierwszy z nich widział w dniu 5 czerwca 2018 roku w godzinach porannych mężczyznę przechodzącego w okolicach posesji pokrzywdzonego, to już na okazanych mu wizerunkach potencjalnych sprawców nie rozpoznał żadnego z oskarżonych. Z kolei drugi świadek w

wyniku przeprowadzonej czynności okazania wprawdzie z pewnym stopniem prawdopodobieństwa wskazał na D. K. jako osobę, która napotkana wraz z drugim mężczyzną nad stawem tego samego dnia o zbliżonej porze, pytała się go po możliwość łowienia ryb, tym niemniej zauważania wymaga, że świadek ten nie stwierdził, by mężczyźni ci posiadali przy sobie jakiegokolwiek przedmioty, a pamiętać trzeba, że w tym okresie oskarżeni zgodnie ze stawianym im zarzutem mieli dokonać kradzieży różnorodnego mienia, w tym m. in. kabla o długości 50 metrów czy 50 litrów oleju napędowego. Nie sposób też nie zauważyć, że zeznania tego świadka są zbieżne są z wersją oskarżonego, który przeto podawał, że właśnie tego dnia udał się wraz z G. J. nad staw w D. w celu połowu ryb. Wyjaśnienia D. K. nie zostały bynajmniej podważone żadnym dowodem ujawnionym w toku procesu, nie dość na tym również świadek Z. Z. wspominając o mężczyźnie chodzącym w okolicy posesji pokrzywdzonego wskazał, że mężczyzna ten pytał się go o możliwość łowienia ryb na rzeczonym stawem. Jeżeli jeszcze do tego dodamy, iż w toku przeszukania pomieszczeń, w których przebywał D. K., nie ujawniono żadnych przedmiotów pochodzących z kradzieży to na chwilę obecną, uwzględniając powyższą analizę, poczynione w tym zakresie ustalenia sądu a quo są w istocie dowolne, nie wynikają bowiem z przeprowadzonych dowodów. Być może w procesie poszukiwania dowodów należałoby się odwołać do analizy logowań do stacji BTS telefonu D. K., co pozwoliłoby na obiektywne zweryfikowanie jego wyjaśnień w części, w jakiej wskazywał, iż w D. pojawił

się pierwszy raz dopiero na ranem 5 czerwca 2018 roku. W tym celu koniecznym jest jednak powołanie biegłego, bowiem ustaleń faktycznych w tym kontekście nie sposób czynić w oparciu o analizę kryminalną sporządzoną przez funkcjonariusza Policji w formie notatki urzędowej.

Natomiast w przypadku oskarżonego G. J., niewątpliwie kluczowym dowodem w tej części analizowanego zarzutu, pozostaje dowód z wyjaśnień oskarżonego D. K., według którego G. J. miał mu przekazać, że już przed 6 czerwca 2018 roku był na posesji pokrzywdzonego, dokonując na jego szkodę kradzieży i stąd też posiadał wiedzę odnośnie znajdujących się tam ruchomości mogących stanowić przedmiot kolejnych przestępstw. Dowód ten – jak wynika z pisemnych motywów rzeczzonego orzeczenia - doprowadził do uznania winy oskarżonego G. J. w zakresie pierwszego chronologicznie usiłowania kradzieży z włamaniem i dokonania kradzieży i o ile znaczenia i przydatności tego dowodu w dotarciu do prawdy materialnej trudno zakwestionować, to już bez wątplenia pogłębienia ustaleń wymaga kwestia modus operandi sprawcy lub sprawców w tym zakresie, a to w perspektywie osobliwych okoliczności wynikających z treści zarzutów. Oto bowiem z aktu oskarżenia zdaje się wynikać logicznie niezrozumiały wniosek, że sprawcy choć przełamali zabezpieczenie w postaci elementu blokującego skobel drzwi do pierwszego pomieszczenia to odstąpili od kradzieży znajdujących się tam narzędzi, poprzestając jedynie na kradzieży przedmiotów z drugiego

niezamkniętego pomieszczenia, co istotne o zdecydowanie niższej wartości. Przyjęcie w treści zarzutu, że oskarżeni zamierzonego celu w postaci zaboru mienia z pierwszego pomieszczenia nie osiągnęli z uwagi na brak możliwości jego wyniesienia pozostaje przecież sprzeczne z treścią zeznań pokrzywdzonego, w których wskazywał: „Podczas tej kradzieży włamaniem wyrwany został blaszany element blokujący skobel drzwi. Kłódka nie została wtedy zerwana ani przecięta ze względu na to, że można było na tyle rozchylić te drzwi po wyłamaniu tego blaszanego elementu, że nie trzeba było kłódki rozcinać” (K. 83v). Co więcej pokrzywdzony już w protokole zawiadomienia o przestępstwie podawał, że z tego pomieszczenia skradziona została wyrzynarka H. i wprawdzie z tego twierdzenia później się wycofał, odnajdując to urządzenie, to z jego zeznań można wszak wnioskować, że przełamanie zabezpieczenia w postaci blaszanego elementu było na tyle skuteczne, że umożliwiło otwarcie drzwi i ewentualne wyniesienie znajdujących się tam przedmiotów. Jest to jednak jedynie przypuszczenie, bowiem nie sposób również nie zauważyć, że pokrzywdzony zeznaniach dotyczących zdarzenia z dnia 6 czerwca 2018 r. uznał też, iż schwytany przez niego oskarżony miał pewnie zamiar przeciąć kłódkę, której nie przecięto wcześniej i stąd miał przy sobie cążki. Czyżby zatem wcześniej nie otworzono drzwi, a jedynie uszkodzono element zabezpieczenia? Potrzeby wyjaśnienia tej kwestii sąd a quo niestety nie dostrzegł, a jest to ustalenie faktyczne mające niezwykle doniosłe znaczenie w perspektywie zarzutów stawianych oskarżonym, zarówno co do

usiłowania kradzieży z włamaniem w pierwszym, jak i w drugim przypadku, bowiem w tym drugim przypadku również przyjęto, że oskarżeni zmierzali do przełamania zabezpieczenia tego pomieszczenia, które wcześniej miało być przecież już pokonane. Dlatego niezbędnym jest szczegółowe przesłuchanie P. T. na wyżej wskazane, podniesione przez niego okoliczności.

Wreszcie, zdaniem sądu odwoławczego konieczne jest również dokonanie bardziej wnikliwej i pogłębionej analizy zebranych w sprawie dowodów w kontekście przypisanych oskarżonym działań mających mieć miejsce 6 grudnia 2018 roku, bowiem wnioskowanie sądu a quo sprowadzające się w zasadzie do podzielnia tezy aktu oskarżenia, a tym samym skutkujące skazaniem oskarżonych jest wynikiem konkluzji powierzchownych i nie obejmuje całej złożoności problemu, który w tym przedmiocie występuje. In concreto, punktem wyjścia zważań winna być konstatacja, że stan dowodów w tym zakresie jest diametralnie odmienny. To przecież oskarżony D. K. został zatrzymany nieomal in flagranti na posesji pokrzywdzonego, a w toku wyjaśnień wskazywał na swój ewentualny zamiar zaboru znajdujących się tam rzeczy przyznając, iż wiedzę co do ich lokalizacji posiadał od oskarżonego G. J.. Potwierdził równocześnie, iż miał on przy sobie obcęgi, a jego twierdzenia o tym, że znalazł je nad stawem trudno ocenić jako wiarygodne z punktu widzenia logiki i doświadczenia życiowego. Z kolei jeśli uwzględni się zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy i jego wymowę to zastanawiające jest dlaczego sąd

a quo ocenił, że sprawcą tych zachowań jest również oskarżony G. J.. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku w zakresie analizy dowodów jest niezwykle oszczędne w treści i w żaden sposób tej kwestii nie wyjaśnia, a pamiętać trzeba, że choć D. K. w swych wyjaśnieniach wyjawiał, iż G. J. dokonał zaboru mienia z posesji we wcześniejszym okresie, to już co do zdarzenia z dnia 6 czerwca 2018 r. na jego współsprawstwo nie wskazywał. Oczywiście dowodem mogącym pośrednio wskazywać na istniejące, przestępcze porozumienie pomiędzy wymienionymi jest protokół oględzin telefonu D. K., z którego tuż przed zatrzymaniem wysyłał wiadomości tekstowe do oskarżonego G. J.. Analiza ujawnionej korespondencji nie jest jednak dla sądu odwoławczego tak jednoznaczna i oczywista jak uznał to pokrzywdzony twierdząc, że jej treść wskazuje, że jego posesja była obserwowana, a G. J. był kierowcą, który oczekiwał na „sygnał” od D. K.. Rzecz jasna w wiadomościach sms pojawiają się sformułowania „czekaj obserwuje”, „Odjechałem wyjdiesz na asfalt dzwoń”, ale równocześnie mowa jest o jakichś hakach, a jeszcze wcześniej o wyjeździe na „rybki”, co podaje w istotną wątpliwość znaczenie tego dowodu dla ustaleń faktycznych w świetle stawianego G. J. zarzutu. Tym bardziej, że D. K. w swoich wyjaśnieniach wskazywał, iż także tego wieczora w dniu 6 czerwca 2018 roku łowili ryby nad stawem, gdzie następnie pozostał G. J., a on sam udał się na posesję pokrzywdzonego. Sąd a quo w swych rozważaniach jakiegokolwiek analizy tych smsów nie poczynił i zmarginalizował ich znaczenie. Tymczasem za konieczne wypada uznać przynajmniej skonfrontowanie oskarżonego D. K.

z treścią ujawnionej korespondencji tekstowej w celu wnikliwego i starannego rozważenia omówionych okoliczności, istotnych przeto dla zakresu odpowiedzialności karnej oskarżonego G. J..

Analizując treść zarzutów trzeba także zauważyć, iż przestępcze zachowanie z dnia 6 czerwca 2018 roku miało polegać nie tylko na usiłowaniu dokonania kradzieży z włamaniem do pomieszczenia gospodarczego, do którego już uprzednio usiłowano się włamać, ale również do pomieszczenia, do którego jeszcze nikt się nie włamywał. Taka konstrukcja zarzutu zdaje się wynikać z treści zeznań pokrzywdzonego wskazującego, iż obręb miejsc zatrzymania D. K. znajdowały się dwa pomieszczenia. O ile jeszcze można zasadnie wywodzić, iż D. K. mógł dysponować wiedzą przekazaną przez G. J. o istnieniu tego pomieszczenia, które już wcześniej nosiło ślady przełamania zabezpieczeń, to już zastanawiające jest na jakiej podstawie przyjęto formę stadialną usiłowania kradzieży z włamaniem co do drugiego pomieszczenia. Wszak jest to tylko domniemanie pokrzywdzonego, że przedmiotem zainteresowania potencjalnych sprawców mogło być też drugie pomieszczenie, które cały czas było zabezpieczone i w przypadku którego nie ujawniono jakichkolwiek śladów wskazujących na podjęcie próby pokonania zabezpieczenia. Tych okoliczności sąd a quo także nie dostrzegł, a bez wątpienia są to okoliczności również istotne z punktu widzenia zakresu odpowiedzialności karnej obu oskarżonych. W toku postępowania nie ustalono choćby w jakim położeniu w stosunku do siebie są te dwa pomieszczenia. Pomocne

w tej kwestii winny okazać się oględziny miejsca zdarzenia, które w trakcie dochodzenia nie zostały niestety przeprowadzone. Dopiero wówczas, po przanalizowaniu czy te dwa pomieszczenia znajdują się blisko siebie czy być może dzieli je znaczna odległość, pozostająca poza zasięgiem pola widzenia, będzie możliwe wywodzenie o ewentualnej świadomości sprawców co do istnienia drugiego pomieszczenia, a tym samym o objęciu zamiarem kradzieży znajdujących się w nim się w nim ruchomości. Same zeznania pokrzywdzonego, jako oparte jedynie na spekulacjach, nie oddające przy tym w sposób szczegółowy położenia tych pomieszczeń względem siebie, pozostają w tym przypadku niewystarczające.

Reasumując, powyższe rozważania pozwalają uznać, że ustalenia poczynione przez sąd a quo w kontekście rozpoznawanych zarzutów były jedynie fragmentaryczne i stanowiły wynik nieuprawnionego uproszczenia ich przedmiotu. Stąd też wbrew stanowisku zawartemu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w obecnym stanie sprawy nie sposób uznać, aby przedmiotowa sprawa dojrzała do ostatecznego, merytorycznego rozstrzygnięcia. Uchybienie w postaci braku niezbędnych ustaleń faktycznych, zrodziło konieczność uchylenia rzeczonego wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji celem przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.

3.1.

Konieczność
postępowania

umorzenia

art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
Sąd pierwszej instancji uwzględni w procesie gromadzenia materiału dowodowego powyższe uwagi, przekładając je na wydanie orzeczenia poddającego się ostatecznej kontroli instancyjnej. Ich egzegeza prowadzi do wniosku, że w przypadku pozostałych dowodów, które nie miały wpływu na uchylenie wyroku, sąd może poprzestać na ich ujawnieniu, zgodnie z art. 442 § 2 kpk, w szczególności zeznań świadków nieposiadających konkretnej wiedzy w przedmiocie zarzutów.	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Ponieważ oskarżony G. J. korzystał w postępowaniu odwoławczym z pomocy obrońcy wyznaczonego z urzędu, przeto zasądzono na rzecz tego obrońcy opłatę

w kwocie 420 zł i kwotę 96,60 zł tytułem podatku od towarów i usług, stosownie do treści art. 618 § 1 pkt 11 kpk oraz § 4 ust, 1, 2 i 3, § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1715 z 2016 roku).

7. *PODPIS*

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego G. J.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 18 września 2019 roku sygn. akt (...)		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana